

Sygn. akt III S 7/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Krzeczowska – Lasoń (spraw.)

Sędziowie: SA Małgorzata Gerszewska

SA Aleksandra Urban

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r. w Gdańsku, na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi J. J. na przewlekłość postępowania Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie za sygnaturą XV Ua 39/10, z udziałem Prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku

postanawia:

odrzuć skargę.

SSA M. Gerszewska SSA I. Krzeczowska – Lasoń SSA A. Urban

Sygn. akt III S 7/12

UZASADNIENIE

Skarżący J. J. w dniu 9 października 2012 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania sądowego w sprawie za sygn. akt XV Ua 39/10, oznaczonej w skardze omyłkowo za Sądem Okręgowym w Gdańsku sygnaturą akt VII Ua 39/10.

Skarżący wniósł o stwierdzenie, że w powyższej sprawie nastąpiła przewlekłość postępowania oraz o zasądzenie na jego rzecz kwoty 20.000 zł.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że we wrześniu 2010 r. złożył wniosek o wydanie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z uzasadnieniem. Sąd Okręgowy wezwał go do formalnego uzupełnienia wniosku, a po jego uzupełnieniu, wydał dnia 18 września 2012 r. postanowienie, na które wniósł zażalenie. W ocenie skarżącego nastąpiła nieuzasadniona zawłoka w postępowaniu w okresie od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia 5 października 2012 r.

Prezes Sądu Okręgowego w Gdańsku wniósł o odrzucenie skargi na przewlekłość postępowania sądowego w sprawie XV Ua 39/10 wobec ustalenia, że postępowanie przed sądem drugiej instancji zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 września 2010 r.

Sąd Apelacyjny ustalił, co następuje:

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając odwołanie J. J. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 25 lutego 2009 r., wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2010 r. VI1 U 231/09, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że zaliczył J. J. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe i ustalił, że niepełnosprawność ta istnieje od dzieciństwa. W pozostałym zakresie odwołanie oddalił. Apelację od powyższego wyroku wywiódł J. J.. Sąd Okręgowy w Gdańsku - XV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w Gdyni wyrokiem z dnia 3 września 2010 r. XV AUa 39/10 oddalił apelację.

Dnia 7 września 2009 r. pełnomocnik skarżącego z urzędu wniósł o doręczenie wyroku z dnia 3 września 2010 r. wraz z uzasadnieniem. Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 8 czerwca 2011 r. ustanowił skarżącemu pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego w celu rozważenia sporządzenia skargi kasacyjnej i reprezentowania go w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012 r. II UK 311/11 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

J. J. dnia 13 sierpnia 2012 r. wystąpił do Sądu Okręgowego w Gdańsku z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie mu pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego celem wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wyrokiem z dnia 3 września 2010 r. XV AUa 39/10 i skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej w/w wyrokiem.

Zarządzeniem przewodniczącego z dnia 20 sierpnia 2012 r. wezwany został do uzupełnienia pisma. Postanowieniem z dnia 18 września 2012 r. Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosków. Zażalenie skarżącego na powyższe postanowienie zostało przez Sąd Okręgowy odrzucone postanowieniem z dnia 11 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.), ustawa ta reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze. W myśl ust. 2 tego artykułu przepisy ustawy stosuje się odpowiednio, gdy na skutek działania lub bezczynności sądu albo komornika sądowego doszło do naruszenia prawa strony do przeprowadzenia i zakończenia bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy egzekucyjnej lub innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Stosownie do art. 2 powołanej ustawy, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (ust. 1), przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez Sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty (ust. 2). Oznacza to, że celem powyższej skargi jest przeciwdziałanie trwającej przewlekłości, zaś jej funkcją przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego. Służy temu zarówno samo stwierdzenie wystąpienia przewlekłości w postępowaniu (art. 12 ust. 2 ustawy), jak i możliwość zalecenia podjęcia przez Sąd rozpoznający sprawę co do istoty odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie (art. 12 ust. 3 ustawy). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04 (OSNP 2005 nr 5, poz. 71), postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielnym postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania (zadośćuczynienia). W uchwale tej Sąd Najwyższy podzielił równocześnie pogląd, że celem tego postępowania jest przeciwdziałanie przewlekłości postępowania w trakcie jego trwania i ewentualne przyznanie "odpowiedniej sumy pieniężnej" jako wstępnej (tymczasowej) rekompensaty. Podobnie wywiedziono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., III SPP 120/05 (OSNP 2006 nr 5-6, poz. 102), dodając tam że omawiana skarga stanowi doraźną interwencję przeciwdziałającą trwającej przewlekłości postępowania. Sąd Najwyższy podkreślał również, że publicznoprawnym celem ustawy jest stworzenie realnego i skutecznego środka zapobiegającego przewlekłości postępowania, czyli takiego środka, którego funkcją jest przede wszystkim wymuszanie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu, a więc "stworzenie mechanizmu prawnego wymuszającego rozpoznanie sprawy przez sąd" (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2005 r., III SPP 113/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 134 i uchwałę Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2005 r., III SPP 115/04, OSNP 2005 nr 9, poz. 135). Wskazywany jednolicie w orzecznictwie cel powyższej ustawy nie może więc zostać zrealizowany w sytuacji, kiedy postępowanie zostało prawomocnie zakończone.

Wypada również dodać, że z treści art. 5 ust. 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. wynika, że skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się do Sądu w toku postępowania w sprawie, zaś zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie. Niewątpliwie w powołanych przepisach chodzi o etap postępowania przed tym sądem, przed którym to postępowanie nadal się toczy, czyli nie zostało jeszcze zakończone (zamknięte) w wyniku wydania stosownych orzeczeń. Wniesienie skargi na przewlekłość postępowania ma bowiem w istocie służyć dyscyplinowaniu czynności podejmowanych na danym etapie toczącego się jeszcze postępowania w określonej sprawie (por. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., III SPP 19/05 - OSNP, nr 17, poz. 277). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lipca 2005 r., III SPP 127/05 (PiZS 2005 nr 11 s. 25), dodając że skarga na przewlekłość postępowania może być wniesiona jedynie do jego prawomocnego zakończenia oraz że skarga wniesiona po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Także w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2006 r., III SPP 162/05 (LEX nr 439157), Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że skoro sprawa została prawomocnie zakończona, zaś skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki została złożona po prawomocnym zakończeniu postępowania, przeto okoliczność ta powoduje niedopuszczalność skargi z uwagi na wniesienie jej po upływie przepisanej terminu i stanowi przesłankę odrzucenia skargi (art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zdanie 1 k.p.c. i w związku z art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy z 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki). Pogląd ten podzielono w postanowieniu z dnia 16 czerwca 2005 r., SPK 12/05, (LEX nr 567515), w uzasadnieniu którego wywiedziono, że zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga ta dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. W przypadku, gdy postępowanie zostało prawomocnie zakończone przed wniesieniem skarg, oczywistym jest, że nie mogą być one rozpoznane merytorycznie.

Podkreślenia wymaga też fakt, że unormowania ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) stanowią realizację przepisu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r., podpisanej przez Polskę w dniu 26 listopada 1991 r. i ratyfikowanej w dniu 19 listopada 1992 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 427), przyznającego każdemu prawo do rzetelnego i publicznego rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły sąd ustanowiony ustawą, przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytaczanej przeciwko niemu sprawie karnej, a także art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka ugruntował się pogląd, iż przepis art. 6 Konwencji ma zastosowanie tylko wtedy, gdy rezultat postępowania ma bezpośrednio rozstrzygające (directly decisive) znaczenie dla praw i obowiązków skarżącego o charakterze cywilnym (zob. m.in. wyrok ETPCz z dnia 16 lipca 1971 r. w sprawie R. przeciwko Austrii). Postępowanie musi być bezpośrednio rozstrzygające, co oznacza, że nie jest wystarczający luźny (tenuous connection) związek lub odległe i przypadkowe (remote consequences) skutki (zob. wyrok ETPCz z dnia 23 czerwca 1981 r. w sprawie L. C., V. L. i D. M. przeciwko Belgii). Wymaganie to jest spełnione, gdy orzekanie o prawach i obowiązkach o charakterze cywilnoprawnym jest pierwotnym i zasadniczym celem postępowania. W orzecznictwie przyjęto też, jakie sprawy mają charakter rozstrzygający oraz jakie takiego charakteru nie mają. Do tych drugich, tzn. do spraw, które nie mają rozstrzygającego charakteru, a zatem art. 6 Konwencji nie jest w stosunku do nich stosowany, należą zaś między innymi sprawy dotyczące przyznania kosztów (zob. post. EKomPCz z dnia 5 maja 1988 r. w sprawie A. przeciwko Szwecji).

Oceniając skargę J. J. przy uwzględnieniu przedstawionych wyżej regulacji należy przede wszystkim stwierdzić, że dotyczy ona etapu postępowania po zakończeniu sprawy prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku XV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w Gdyni z dnia 3 września 2010 roku. Skarga odnosi się bowiem do okresu od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia 5 października 2012 r.

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z powołanym art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego ona dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie, a sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie (także powołany już art. 4 ust. 1 ustawy). Sąd Apelacyjny jest więc właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym - właściwy do jej rozpoznania jest sąd apelacyjny (art. 4 ust. 1 ustawy). Z treści wskazanych przepisów wynika ponadto, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość sprawy znajdującej się aktualnie w stadium rozpoznania (postępowania). Sąd Apelacyjny może w niniejszym postępowaniu odnieść się jedynie do postępowań toczących się przed Sądem Okręgowym, zaznaczając przy tym, że co do zasady rozpoznanie skargi na przewlekłość postępowania zakończonego wyrokiem w danej instancji jest bezprzedmiotowe, gdyż - jak już wcześniej zostało to wyjaśnione - postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielnym postępowaniem, zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania (zadośćuczynienia). Jego celem jest przeciwdziałanie przewlekłości postępowania w trakcie jego trwania i ewentualne przyznanie "odpowiedniej sumy pieniężnej" jako wstępnej (tymczasowej) rekompensaty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011 r., III SPP 2/11, LEX nr 901647 i orzecznictwo tam przytoczone).

W judykaturze powszechnie przyjmuje się, iż o zasadności skargi nie może decydować sam tylko ogólny czas trwania postępowania w danej sprawie, lecz konieczne jest wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub które przeprowadził wadliwie w toku kontrolowanego pod względem terminowości postępowania.

Zbadanie wskazanego w skardze postępowania Sądu Okręgowego przez Sąd Apelacyjny w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. możliwe było jedynie w aspektach sprawności tego postępowania - czy nie zostało naruszone prawo strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Zakres takiego badania odpowiadającego przedmiotowi skargi i jej celom (por. art. 1 ust. 1 i art. 2 powołanej ustawy) dotyczy naruszenia prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sposobami badania, czy nie doszło do przewlekłości postępowania jest w szczególności ocena terminowości i prawidłowości czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w trybie skargi dotyczącej naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki Sąd Najwyższy nie kontroluje merytorycznie rozstrzygnięć Sądu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2010 r., III SPP 22/10, LEX nr 694241), a ocenie pod kątem przewlekłości postępowania podlega czas trwania całości postępowania, a nie terminowość podejmowania przez sąd poszczególnych czynności. Nie wyklucza to możliwości stwierdzenia przewlekłości postępowania z powodu nieterminowości podjęcia przez sąd jednej czynności, ale jest to możliwe tylko wtedy, gdy opóźnienie w wykonaniu tej czynności jest tak znaczne, że powoduje przewlekłość całego postępowania.

Przenosząc przedstawione wyżej rozważania na grunt niniejszej sprawy, wypada zauważyć, że inicjująca ją skarga J. J. z całą pewnością nie dotyczy przewlekłości postępowania przed Sądem Okręgowym w sprawie J. J. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w G. o ustalenie stopnia niepełnosprawności, w ramach którego doszło do rozstrzygnięcia w przedmiocie apelacji wniesionej przez skarżącego od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 kwietnia 2010 r. Skarga została wniesiona w dniu 9 października 2012 r., a zatem po upływie ponad dwóch lat od prawomocnego zakończenia tego postępowania.

Przedmiotowa skarga dotyczy postępowania w rozpoznaniu wniosku J. J. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wywiedzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku i skargi o wznowienie postępowania.

Wniosek o wyznaczenie adwokata z urzędu złożony przed wywiedzeniem skargi o wznowienie postępowania i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Nie jest to postępowanie, którego rezultat ma bezpośrednio rozstrzygające znaczenie

dla praw i obowiązków skarżącego o charakterze cywilnym, gdyż te zostały już prawomocnie rozstrzygnięte w orzeczeniu wydanym co do istoty sprawy. Jest to postępowanie o charakterze incydentalnym (wypadkowym) w odniesieniu do tamtego postępowania. Postanowienie oddalające wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jak i postanowienie oddalające zażalenie wydane w przedmiocie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu należą do postanowień nie kończących postępowania w sprawie.

Marginalnie należy wskazać, że postępowanie przed Sądem Okręgowym w przedmiocie ustanowienia pełnomocnika z urzędu celem wywiedzenia skargi z art. 424¹ i 399 § 1 k.p.c. zostało zakończone (zamknięte) w wyniku wydania stosownych orzeczeń – postanowień z dnia 18 września 2012 r. i z dnia 11 października 2012 r.

Nadto Sąd Apelacyjny stwierdził, że przedmiotowa skarga nie odpowiadała wymogom określonym w art. 6 ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy, bowiem nie przytaczała żadnych okoliczności, które by ją uzasadniały, a to również - zgodnie z art. 9 ust. 1 - nakazywałoby jej odrzucenie.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania oraz przytaczać okoliczności, które uzasadniałyby owo żądanie.

W powołanej ustawie (art. 6) wskazuje się też, że dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy (obok innych aspektów) w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty.

Autor skargi ani słowem nie wskazał na czym miała polegać przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku. Ogólnie tylko stwierdził, że skarga dotyczy postępowania w sprawie VII Ua 39/10 (prawidłowo XV Ua 39/10) i że we wrześniu 2010 r. złożył wniosek o uzasadnienie, sąd I instancji wezwał go do uzupełnienia wniosku a dnia 18 września 2012 r. wydał postanowienie, na które złożył zażalenie. Zdaniem skarżącego zaszła nieuzasadniona zwłoka w okresie od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia 5 października 2012 r.

Skarżący nie sprecyzował, którego konkretnie stadium procesu skarga dotyczy, nie wskazał czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie. Za przytoczenie tych okoliczności nie można wszak uznać samego stwierdzenia skarżącego, że został wezwany do usunięcia braków formalnych, tym bardziej, że autor skargi w ogóle nie wskazał, aby w tym zakresie doszło do jakiegokolwiek nieuzasadnionej zwłoki (skądinąd o zwłoce w podjęciu tej czynności nie może być mowy, skoro zarządzenie przewodniczącego do uzupełnienia wniosku wydane zostało w ciągu siedmiu dni po zarejestrowaniu wniosku o ustanowienie pełnomocnika).

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał, że skarga J. J. nie może być uznana za wniesioną "w toku postępowania", jak tego wymaga omawiany wcześniej art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Postępowanie, którego dotyczy skarga, nie zostało również wymienione w art. 3 ustawy wśród taksatywnie wyszczególnionych rodzajów postępowań, w których dopuszczalne jest złożenie tego środka prawnego.

Należy więc uznać, że skarga na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki nie przysługuje, w przypadku gdy dotyczy ona postanowień kończących kwestie wypadkowe po zakończeniu postępowania w sprawie. Skarga wniesiona w trybie ustawy po prawomocnym zakończeniu sprawy jest niedopuszczalna, gdyż nie ma przedmiotu rozpoznania i dlatego podlegała odrzuceniu.

Stąd też z przyczyn wskazanych wyżej Sąd Apelacyjny na mocy art. 370 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zdanie 1 k.p.c. i w związku z art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki orzekł jak w sentencji.

SSA M. Gerszewska SSA I. Krzeczowska – Lasoń SSA A. Urban